

Ung i Strandlyst

Af Steen Clausen, Pilevænget 49

Hermed en lille fortælling om en dejlig tid i Snaptun.

Mine besøg i Snaptun starter i 1960 2 år gammel, hvor mine forældre købte grunden Pilevænget 49, jeg husker selvfølgelig ikke meget fra den tid, men har fået fortalt, at sommerhuset blev lavet i lkast som samlesæt, og kørt til Snaptun på en blokvogn og derefter samlet på grunden.

Kristian (Kesse) Sørensen og min far Hans Jørgen Clausen, byggede både nr. 17 og nr. 49 på denne måde.

Min rolle dengang var nok mest at gå i vejen, og fjerne hammer, sav, søm mv. Senere har jeg dog været med i alle om- og tilbygninger, der er foretaget.

Mens huset blev bygget, boede vi i et villatelt, vi havde fået af et hold bedsteforældre. Der var ikke meget komfort dengang; vi havde ingen strøm, så mad blev tilberedt over gas, og køleskab var i mange år et gammelt ismejeri skab, der var gravet ned.

Det med den manglende strøm har jeg tit tænkt på, når jeg har lavet om eller bygget til dernede. Dengang blev hvert eneste bræt savet og hvert eneste søm slået i med håndkraft. Sikke et arbejde, det har været. I dag har vi sømpistoler og alle former for elværktøj, der letter arbejdet betydeligt.

Da huset var færdigt, blev der tid til at slappe af. Der blev indkøbt en lille robåd, og fiskeriet begyndte for alvor, før båden var fiskeriet henlagt til havnemolen. Min far har alle dage været glad for at fiske, og robåden gav os mange gode timer på vandet. Et par år efter blev der råd til en brugt bådmotor en 3,5 HK Mc Gullach, der altid var problemer med, så den blev snart skiftet til en 5 HK Evinrude, som vi havde i mange år.

Først i 70'erne købte min far en lidt større båd med sejl og sænkekøl i Horsens, og jeg fik som 12-13 årig, lov til selv at sejle på fjorden. Jeg var ikke den store sejler, så det foregik på den måde, at jeg sejlede med vinden til Alrø, eller hvor vinden blæste hen, og så blev ror og sænkekøl afmonteret og hjemad gik det med motoren monteret.

I 1975 kom jeg i lære som glarmester og begyndte at spare op til en speedbåd, den blev købt på Amager med et godt tilskud fra mine forældre, der nok mente, at det var bedre, at jeg tog med i sommerhuset, end at blev alene i lkast og lavede ulykker.

Steen i robåden.

Snaptun fyldte altid meget i min ungdom. Begge mine forældre var fotografer, så det var ofte sent lørdag, før vi kom i sommerhuset, da der tit var brudepar der skulle fotograferes, før vi kunne komme af sted. Men noget af det første, der skulle ske, når vi kom derned, var at få gravet nogle sandorm, så vi kunne komme ud og fiske.

Det var dog ikke kun med fiskestang, der blev fisket. Der blev også sat net ud, gerne ved Alrø, men også ålefiskeri med petromax lampe og ålejern var en af min fars store fornøjelser. Således drog han ud en lørdag aften.kl.ca. 23. Der var fuldstændigt havblik, lige som det skulle være. Jeg var ikke med, men vågnede kl. 01.30 ved at det tordnede, og jeg kunne høre, at det også blæste temmelig meget. Jeg stod op og gik ud på terrassen, hvor min mor sad og spejdede ængsteligt ud over vandet. Far var ikke kommet hjem. Jeg fik noget tøj på og gik ned til vandet. Da jeg kom derned, kunne jeg høre en bådmotor i det fjerne, og som minutterne gik, blev jeg mere og mere sikker på at det var ham. Da han kom i land, fortalte han, at han var gået i land, da det blæste op, og ikke ville sejle hjem, før vinden igen havde lagt sig. Men glæden og lettelsen var stor, da han atter var hjemme i god behold.

En gang hvor vi ude med net, blev vi enige om at hoppe i vandet. Da jeg ramte bunden, kunne jeg mærke noget under min fod. Det viste sig at være skrubber, de var så dovne, måske pga. det varme vand, at vi kunne bukke os ned og fange dem med hænderne. Det har jeg aldrig prøvet siden.

Min kone og jeg har sejlet siden 2004 og har aldrig været i tvivl om, at vores båd skulle ligge i Snaptun og i 2010 besluttede vi, at vi hellere ville sejle end at have sommerhuset, så vi købte en 37 fods Birchwood, som nu ligger i Snaptun Lystbådehavn.

Det var dengang, der var mange både i vandet.

Ja – Snaptun har givet mig og min familie rigtig mange gode minder og nu fortsætter det til næste generation også.

Steen med Mc Gullach.

I 2013 døde min far, og vi var ikke i tvivl, sommerhuset skulle sælges. Oplægget fra ejendomsmægleren var dog så lavt, at vi besluttede at beholde det, trods førnævnte beslutning. Vi købte min søster ud, og renoverede hele huset i 2013. Mens jeg gik og renoverede huset, kunne jeg godt mærke i mig selv, at beslutningen om at beholde sommerhuset var helt rigtig. Vi nyder at komme i Snaptun, og vi er vel også kommet til den konklusion, at båden bliver solgt før sommerhuset.